

λ' ὁ Αἴσωπος δυσαρεστηθεὶς μετ' αὐτοὺς προσέφερε μὲν τὴν θυσιάν, ἔπεμψε δὲ ὀπίσω εἰς τὸν Κροΐσον τὰς διὰ τοὺς κατοίκους μνᾶς. Τοῦτο ἠρέθισε τὴν χολὴν αὐτῶν· ἔθεν κατηγορήσαντες αὐτὸν ἐπὶ Ἱερουσαλίμ, λαβόντες ἔφερον ἐπὶ τοῦ βράχου Ἰαμπέα καὶ τὸν κατεκρήμνισαν ἀπ' αὐτοῦ καὶ ἀπέθανε, διὰ τὸ ὅποιον ὁ Θεὸς ἐτιμώρησεν αὐτοὺς διὰ ποικίλων ἀσθενειῶν.

Ἄλλοι τινὲς λέγουσιν, ὅτι οἱ κάτοικοι τῶν Δελφῶν ὠργίσθησαν κατ' αὐτοῦ, διότι τοὺς ἀπεκάλεσαν ἀνεστίους, μὴ ἔχοντας γαίας, ἐξ ὧν ν' ἀποτρέφονται, ἀλλ' ἀναγκαζομένους νὰ ἐξαρτῶνται διὰ τὰ πρὸς τὸ ζῆν αὐτῶν ἐκ τῶν ἀπομηγαρίων τῶν θυσιῶν, θέσαντες δὲ ποτήριον τι ἀφιερωμένον εἰς τὸν Ἀπόλλωνα ἐντὸς τοῦ δισακκίου του, τὸν προσέφθασαν, ἀφοῦ ἀνεχώρησε, καὶ ἐρευνήσαντες τὸν σάκκον καὶ εὐρόντες τὸ ποτήριον τὸν κατηγορήσαν ἐπὶ Ἱερουσαλίμ καὶ τὸν κατεκρήμνισαν.

Συγγράμματα ἴδια ὁ Αἴσωπος δὲν ἀφῆκεν· αἱ δὲ φέρουσαι τὸ ὄνομά του συλλογαὶ μύθων εἶναι προϊόντα μεταγενεστέρων. (ἐκ τοῦ Ἀστέρος τῆς Ἀνατολῆς.)

ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ ΜΙΚΡΟῦ ΠΑΙΔΙΟΥ.

Ὁ περίφημος Εὐαγγελιστὴς Μούδης διηγήθη ποτὲ τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον, ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ πείρας.

Ἄ' Απετάθη ποτὲ — εἶπε — κύριός τις πρὸς ἐμὲ, παρακαλῶν με νὰ λάβω ὑπὸ τὴν προστασίαν μου ἄνδρα τινα, ὅστις δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιδοθῆ εἰς τι ἔργον, διὰ τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο αἰσχύνῃ διὰ τὰ παρελθόντα ἐγκλήματα ταῦτα. Ἐφερον αὐτὸν λοιπὸν κατὰ συμφωνίαν τὴν ἐπαύριον εἰς τὸ γραφεῖόν μου, ἀφοῦ δὲ ἐχαιρέτησα αὐτὸν μετὰ φιλικοῦ τρόπου, τῷ εἶπον, — «ἔλα νὰ γευματίσης εἰς τὴν οἰκίαν μου.»

Τὰ δάκρυα ἦλθον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, διότι δὲν ἠλπίζε νὰ λάβῃ πρόσκλησιν τοιαύτην, ἐπειδὴ πρὸ μικροῦ μόνον εἶχεν ἐξέλθει ἐκ τῆς φυλακῆς. Φθάσας εἰς τὴν οἰκίαν, εἶπον εἰς τὴν μικρὰν μου τριετῆ θυγατέρα, — Ἄ' Ἐμμα, ὁ κύριος οὗτος εἶναι φίλος τοῦ πατρός σου. Δὲν θὰ τῷ δώσης ἔν φιλί;» Ἀμέσως ἡ μικρὰ ἔρριψε τοὺς βραχιόνας αὐτῆς περὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ καὶ ἐφίλησεν αὐτὸν, καὶ ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ δωματίου.

Ὁ ἀνὴρ ἔστρεψε πρὸς ἐμὲ πρόσωπον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔρρεον τὰ δάκρυα, καὶ εἶπε — Ἄ' Ἡ καρδιά μου ἀναλύθη. Τὸ φίλημα ἐκεῖνο εἶναι τὸ πρῶτον, τὸ ὅποιον ἔλαβα ἀφ' ὅτου ἀπέθανεν ἡ μήτηρ μου!»

Διὰ νὰ μὴ πολυλογῶ ἐδοθήθησα αὐτὸν κατὰ δόναμιν, ἐκεῖνος δὲ ἐξῆλθεν εἰς τὸν κόσμον, πρὸ ὀλίγου δὲ ἤκουσα περὶ αὐτοῦ, ὅτι κηρύττει τὰς χαριστοὺς ἀληθείας τοῦ Εὐαγγελίου!»

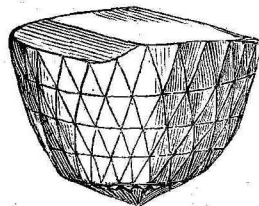
Φοβοῦ τὴν ἁμαρτίαν ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας. Ἐὰν ἦσαι

φίλος τῆς ἁμαρτίας, νέος ὢν, δὲν θέλει εἶσθαι εὐκόλον νὰ γείνης ἐχθρὸς αὐτῆς στὰν γηράσῃς.

Δέξου τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας. Ἄς εἰσχωρήσῃ ἡ ἀγάπη αὕτη εἰς τὴν καρδίαν σου ἐκ τῶν παιδικῶν σου ἐτῶν. Οὐδὲν ἄλλο δύναται νὰ σὲ καταστήσῃ ἀληθῶς εὐτυχῆ.

ΠΕΡΙ ΑΔΑΜΑΝΤΩΝ.

(Ἰδὲ προηγ. φύλλον).

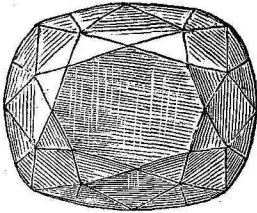

1. Ὁρλώφ.

1. Ὁ Ὁρλώφ ἔρχεται μετὰ τὸν Δούκα τῆς Τοσκάνης, ὃν καὶ ἦναι μεγαλύτερος αὐτοῦ· εἶναι δὲ εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ Ἀυτοκράτορος τῆς Ρωσσίας, καὶ ἔχει βάρους 193 καρατίων, ὄγκον δὲ ἡμίσεως ὠοῦ περισσευῶς.

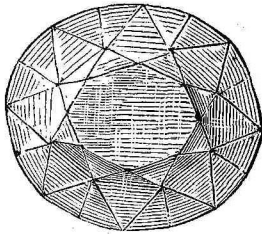
Ἡ ἱστορία τοῦ ἀδάμαντος τούτου εἶναι περιεργός. Οὗτος μετὰ τινος ἄλλου ἀδάμαντος ἐσχημάτιζον τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀγάματός τινος τοῦ θεοῦ Βράμα. Γάλλος δὲ τις ἀνῆκων εἰς τὸν γαλλικὸν στρατὸν, τὸν φρουροῦντα τὰς γαλλικὰς κτήσεις, ἀπεφάσισε νὰ τοὺς κλέψῃ· ἐπειδὴ δὲ ἦτο ἀδύνατον καὶ νὰ εἰσέλθῃ κἂν εἰς τὸν ναὸν ἐκεῖνον, ἐνεκα τῆς αὐστηρᾶς ἐπιτηρήσεως τῶν Βραχμάνων, ἀπεφάσισε νὰ ἐναγκαλισθῆ τὸν Βραχμανισμὸν καὶ μετὰ μακρὰν ἀσκησιν καὶ δοκιμασίαν ὡς νεόφυτος κατετάχθη εἰς τὴν χορείαν τῶν Βραχμάνων, καὶ κατὰ τὸ σῆνηθες ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἔπρεπε νὰ ὑπηρετῆ καὶ αὐτὸς εἰς τὸν ναόν. Τόσον δὲ καλῶς ὑπεκρίθη τὸν ἀγιον, ὥστε οἱ συνάδελφοί του, ὄχι μόνον καμμίαν ὑποψίαν δὲν εἶχον περὶ αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐθεώρουν μετ' εἰδός τι σεβασμοῦ, διὰ τὴν ἀγισσύνην του!

Οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων, εἰσῆρχετο καὶ ἐξήρχετο τοῦ ναοῦ ἐλευθέρως· καιροφυλακτῆσας δὲ νύκτα τινα βροχερὰν καὶ θυελλώδη, ἐπεχείρησε τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἀγαπητοῦ του σχεδίου· μετὰ δὲ ὅλας δυνάμεις προσπαθείας του, μόνον τὸν ἓνα ὀφθαλμὸν ἠδυνήθη νὰ ἐκβάλῃ, καὶ λαθὼν τὸν ἀδάμαντα ἀνεχώρησε· διὰ πολλῶν δὲ κακουχιῶν καὶ κινδύνων κατάρθρωσε νὰ φθάσῃ εἰς τὴν Εὐρώπην, ὅπου ἐπώλησεν αὐτὸν ἀντὶ 50,000 φράγκων. Ἀπὸ χειρὸς δὲ εἰς χεῖρα ὁ λαμπρὸς αὗτος λίθος περιήλθε τελευταῖον εἰς τὰς χεῖρας τῆς αὐτοκρατορίας Αἰκατερίνης τῆς Β', ἣτις τὸν ἠγόρασεν ἀντὶ 2,500,000 φραγ. καὶ δι' ἰσοδίου συντάξεως 100,000 φρ.!

2. Νότιος Ἀστὴρ.

2. Ὁ Νότιος Ἀστὴρ εὐρέθη ὑπὸ τινος μαύρου ἐν Βραζιλίᾳ, εἶχε δὲ βάρους 254 καρατίων, ἀλλὰ διὰ τῆς ἔδρεοποίησεως ἠλαττώθη εἰς 125. Εὐρίσκειται ἤδη ἐν Παρισίοις.

3. Κοχινόβ (ὄρος φωτός.)

3. Ὁ Κοχινόβ εὐρέθη εἰς τὰ μεταλλουρυχεῖα τῆς Γολκόνδης πρὸ τῆς χριστιανικῆς ἐποχῆς· διήλθε διὰ τῶν χειρῶν διαφόρων ἡγεμόνων τῆς Ἰνδικῆς καὶ τελευταῖον τὸ 1849, ὅτε ἡ ἐπαρχία τῆς Πουντζᾶ προσελήφθη εἰς τὰς κτήσεις τῆς ἐταιρίας τῶν Ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν, μετέβη εἰς τὴν κατοχὴν τῆς βασιλείας Βικτωρίας. Τὸ βάρους του κατ' ἀρχὰς ἦτο 186 καρατίων· μετὰ τὴν ἐσχάτην αὐτοῦ ἔδρεοποίησιν ὅμως τὸ βάρους του ἠλαττώθη εἰς 83 καράτια.

ΕΥΓΕΝΗΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΟΙΚΕΙΟΥΣ.

Τὸ παιδίον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον φέρεται εὐγενῶς πρὸς τοὺς γονεῖς αὐτοῦ, δὲν δύναται νὰ φερθῆ ἀπρεπῶς καὶ πρὸς τοὺς ξένους. Τὸ παιδίον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον φέρεται ἀπρεπῶς πρὸς τοὺς γονεῖς του, δυνατὸν μὲν νὰ ἔχῃ τὸ ὕφος τῆς εὐγενείας ἐν τῇ κοινωνίᾳ, οὐδόλως ὅμως ἔχει τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθοῦς εὐγενείας, διατρέχει δὲ τὸν κίνδυνον νὰ φανερώσῃ τὴν ἑλλειψίν του ταύτην καθ' ὅσον σχετίζεται στενότερον μετὰ τῶν ἄλλων. Πάντες κινδυνεύομεν νὰ ζῶμεν ὑπὲρ τὸ δέον διὰ τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον, διὰ τὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποίαν δυνάμεθα νὰ προξενήσωμεν εἰς τὴν κοινωνίαν· ἐκτιμῶμεν μᾶλλον τὴν ὑπόληψιν τῶν ξένων, καὶ θεωροῦμεν ὡς ἀσημαντὸν τὴν καλὴν ἰδέαν ἐκείνων, μετὰ τῶν ὁποίων ἤμεθα στενωῶς συνδεθεμένοι, καὶ οὔτινες θέλοσι πάντοτε ἐξακολουθῆ νὰ ἀγαπῶσι καὶ νὰ ὑπερα-

σπίζωνται ἡμᾶς, ὅσον καθαρῶς καὶ ἂν βλέπωσι τὰ πρόσωπα ἡμῶν. Λέγομεν λοιπὸν εἰς πάντα παῖδα καὶ εἰς πᾶν κοράσιον, Καλλιεργεῖτε τὴν ἕξιν τῆς εὐγενοῦς καὶ εὐπρεποῦς συμπεριφορᾶς πρὸς τοὺς οἰκειοῦσας φέρεσθε ἐπίσης καλῶς πρὸς τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας σας ὡς καὶ πρὸς τοὺς ξένους, καὶ τότε θέλετε φυσικῶς καὶ ἀπρομελετήτως φέρεσθαι μετ' εὐπρεπείας ὅταν ἦσθε καὶ μετὰ ξένων. Ὅταν τὸ παιδίον ἔχῃ ἱλαρὸν μειδιάμα καὶ χαρίεσσαν συμπεριφορὰν, εἶναι εὐχάριστον νὰ γνωρίζῃ τις, ὅτι ταῦτα δὲν εἶναι προσποιη- ἡμένα, ἀλλ' ἀποτελοῦσι μέρος τοῦ χαρακτῆρος καὶ ἀναφαίνονται πάντοτε καὶ ὑπὸ πᾶσαν περίστασιν.

ΑΡΑΧΝΗ.

Ἡ Ἀράχνη, καθὼς διηγεῖται ἡ νόστιμος μυθολογία τῶν Ἑλλήνων, ἦτο κόρη πτωχοῦ τινος βαφῆως ἀπὸ τὴν Κολοφῶνα, πόλιν σημαντικὴν τὸ πάλαι, ὀλίγον ἄνωθεν τῆς Ἐφέσου. Ταύτην ἐλυπήθη διὰ τὴν πτωχείαν τῆς ἡ θεὰ Ἀθηνᾶ καὶ τὴν ἐδίδαξε νὰ ὑφαίνῃ τάπητας (κλίμα) τόσον ὡραίους καὶ μετὰ τόσον ὡραῖα κεντήματα, ὥστε ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη ἔτρεχαν νὰ τὴν βλέπουν, ὅταν εἰργάζετο. Ἀλλὰ ἡ Ἀράχνη, ἀντὶ νὰ δοξάζῃ διὰ αὐτὸ τὴν θεάν, ὑπερφηανεύθη καὶ ἐφέρετο μετὰ μεγάλην περιφρόνησιν πρὸς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἐπήγαιναν νὰ θαυμάσωσι τὴν τέχνην τῆς. Ἡ Ἀθηνᾶ μεταμορφωθείσα εἰς γράϊαν, μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς καὶ πολὺ ἐπροσπάθησε διὰ τῶν συμβουλῶν τῆς νὰ διορθώσῃ τὴν φαντασμένην νέαν, ἀλλ' εἰς μάτην. Τότε ἀναλαβοῦσα τὴν θεῖαν μορφήν τῆς, ἀπήτησε παρ' αὐτῆς ὡς θεὰ νὰ παραιτηθῆ ἀπὸ τὸ βαρὺ τοῦτο ἀμάρτημα· ἀλλ' ἐκεῖνη τόσον ἦτο κυριευμένη ἀπὸ τὴν οἴησιν, ὥστε ἐτόλμησε καὶ νὰ προκαλέσῃ εἰς διαγωνισμόν τὴν διδάσκαλον καὶ εὐεργέτριάν τῆς. Ὑφαναν ἀμφοτέραι ἀνὰ ἓνα πέπλον (γυναικεῖον ἐπανωφόριον) καὶ κατὰ δυστυχίαν τῆς ἡ Ἀράχνη τῷ ὄντι ἐνίκησεν. Ἡ θεὰ λοιπὸν Ἀθηνᾶ ἀγανακτήσασα διὰ τὴν αὐθάδειαν τῆς μαθητρίας τῆς καὶ ἐντραπέισα, διότι ἐφάνη κατωτέρα αὐτῆς, τὸν μὲν πέπλον ἔσχισε, τὴν δὲ Ἀράχνην κτυπήσασα μετὰ τὴν κεραίδα (τὴν σατίαν), τὴν προσέβαλε τόσον, ὥστε ὑπῆγε καὶ ἐκρεμάσθη διὰ νὰ πνιγῆ. Ἡ Ἀθηνᾶ ὅμως δὲν τὴν ἀφῆκε ν' ἀποθάνῃ, ἀλλὰ πρὸς μεγαλειτέραν τιμωρίαν τῆς τὴν μετεμόρφωσεν εἰς τὸ ἔντομον αὐτὸ, τὸ ὁποῖον καὶ ἡμεῖς σήμερον ὀνομάζομεν ἀράχνην.

Ἡ Ἀράχνη, λοιπὸν, ἐξακολουθοῦσα ἕκτοτε τὴν θεοδιδασκτον τέχνην τῆς, ὑφαίνει ἐντὸς ἡμισείας ἡ τὸ πολὺ μιᾶς ὥρας τὴν φωλεάν τῆς μετὰ τὴν τέχνην, συμμετρίαν καὶ κανονικότητα, ὥστε κινεῖ τὸν θαυμα-